ว่าด้วยเรื่องการทำให้วัตถุแยกจากกันในภาษาไทยถิ่นใต้

ประภัสสร ภัทรนาวิก[1]

ในภาษาไทยถิ่นใต้มีคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง[2] ที่มีความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกันเป็นจำนวนมาก คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงนี้หมายถึงคำกริยาที่มีความหมายว่าทำให้ผู้อื่นเปลี่ยนอาการ หรือเปลี่ยนสภาพ (นววรรณ พันธุเมธา.2525 : 11-12) กล่าวคือมีผู้ทำ ทำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง และมีวัตถุที่เป็นผู้ถูกทำ เปลี่ยนอาการ หรือเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม[3] คำกริยาที่เป็น สาเหตุให้เปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือที่ใช้แยกวัตถุ และสัมพันธ์กับการเปลี่ยนอาการ หรือเปลี่ยนสภาพต่าง ๆ ทำให้วัตถุแยกจากกันในลักษณะต่างกันไป

บทความเรื่องนี้ศึกษาข้อมูลคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกันจากคำกริยาที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ 2525 (สถาบันทักษิณคดีศึกษา. 2525 : 1-313) และกำหนดการศึกษาความหมายของคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองดังกล่าวตามความหมายที่พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ 2525 ได้กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังศึกษาข้อมูลด้านที่คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือที่ใช้แยกวัตถุจากกันจากการสอบถามผู้ที่พูดภาษาถิ่นใต้ในชีวิตประจำวันจำนวน 10 คน ประกอบการศึกษา

จากการศึกษาพบว่า คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน[4] อาจมีความสัมพันธ์กับเครื่องมือที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน 4 ลักษณะ คือ

---

[1] *อาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ*

[2] *นววรรณ พันธุเมธา ได้จำแนกคำกริยาตามความหมายไว้หลายประเภท คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงเป็นประเภทหนึ่งที่ นววรรณได้อธิบายไว้ว่า คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงนี้หมายถึงคำกริยาที่มีความหมายว่าทำให้ผู้อื่นเปลี่ยนอาการ เปลี่ยนสภาพ เปลี่ยนสถานที่ จะต้องมีหน่วยนามที่เป็นผู้ทำกริยา และหน่วยนามที่เป็นผู้ถูกทำอยู่ด้วย นอกจากนั้นยังมีหน่วยนามอื่น ๆอีก แล้วแต่ว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงแง่ใด... (นววรรณ พันธุเมธา. 2525 : 11-12)*

[3] *บทความนี้ผู้เขียนมิได้เน้นเรื่องผู้ทำและผู้ถูก แต่เน้นเรื่องการแสดงความหมายของคำกริยาและเน้นหน่วยนามที่เป็นเครื่องมือในการแสดงกริยา ยกตัวอย่างเช่น คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง เช่น คำว่าตัด จากการสอบถามพบว่าเครื่องมือที่ใช้ตัดจะเป็นของมีคม เช่น มีด กรรไกร วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง เป็นต้น*

[4] *บทความนี้ได้จัดกลุ่มคำตามความหมายที่พจนานุกรมให้ไว้ คำบางคำอาจปรากฏอยู่ในกลุ่มที่จัดหลายกลุ่มเพราะคำนั้นมีหลายความหมาย*

1. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของมีคม
2. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของไม่มีคม
3. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้อวัยวะ
4. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือหลายประเภท

1. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของมีคม

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันจำนวนหนึ่งมีความสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของมีคม กล่าวคือสัมพันธ์ในลักษณะที่ของมีคมเป็นเครื่องมือในการแสดงอาการที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน

เครื่องมือประเภทของมีคมที่ทำให้วัตถุแยกจากกันมีหลายชนิด ตัวอย่างเช่น มีด ซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับฟัน ผ่า พร้าซึ่งเป็นมีดขนาดใหญ่มีหลายลักษณะ เช่น พร้าขอ ที่ปลายมีด้ามยาวสำหรับเกี่ยวตัด พร้าโต้ที่มีปลายงุ้ม สันหนา และด้ามสั้น ขวานซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับตัด ฟัน ผ่า ถากไม้ เลื่อย ซึ่งเป็นเครื่องมือที่มีใบเลื่อยด้านที่ใช้เลื่อยมีคมเป็นฟันจักๆ เหล็กหมาดหรือเหล็กไชซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับแทง หรือไชเป็นรูเล็ก จอบซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับขุดดินและถางหญ้า ทำด้วยเหล็กหน้าแบนกว้าง มีด้ามยาว เสียม ซึ่งเป็นเครื่องมือสำหรับขุด แซะ และพรวนดิน เป็นต้น

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมาย ในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วย การใช้เครื่องมือประเภทของมีคม อาจจำแนกตามลักษณะการทำให้วัตถุแยกจากกันได้หลายลักษณะ ดังนี้

1.1 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการโค่น

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการโค่นปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

กน	[kon^{3}] ^{5}	ก. โค่น ตัด	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 9)
ค่อน	[kh ɔ:n^{6}]	ก. โค่น เช่น ค่อนไม้ หมายถึง โค่นไม้	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 61)
ล้ม	[l ɔ m^{7}]	ก. โค่น ตัด ทำลาย	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 222)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่าในการโค่นไม้นิยมใช้ขวานทำให้วัตถุที่ถูกโค่นจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.2 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการตัด

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

กุด	[kut^{3}]	ก. ตัด	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 30)
คีบ	[khi:p^{6}]	ก. ตัด เช่น คีบผม, คีบผ้า	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 65)
จุด	[cut^{3}]	ก. ตัด เช่น จุดเรียน หมายถึง ตัดผลทุเรียน	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 82)
ตัด	[tat^{3}]	ก. ทำให้ขาดด้วยของมีคม	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 122)
ราน	[ra:n^{5}]	ก. ตัดกิ่งไม้	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 216)
เลาะ^{6}	[l ɔ:? ^{6}]	ก. ตัดออก	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 232)

---

[5] สัทอักษร และวรรณยุกต์ที่ใช้แทนเสียงในแต่ละคำ ผู้เขียนใช้ตามที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้

[6] คำนี้ พจนานุกรมให้ความหมายไว้หลายความหมาย ได้แก่ กะเทาะ, ลอก, แซงออก, ตัดออก ความหมายว่า ตัดออก จัดอยู่ในกลุ่มนี้

หลิด [lit^{1}] ก. ตัดออก เช่น หลิดกล้วย, หลิดตาไผ่ ; ระก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 273)

สีน [si:n^{1}] ก. ตัด (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 246)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่าในการตัด นิยมใช้มีด พร้า ขวาน ในการ กุด จุด ตัด ราน หลิด สีน และนิยมใช้กรรไกร ในการคีบ ตัด วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง เป็นต้น

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีลักษณะการทำให้แยกจากกันโดยการตัด อาจมีลักษณะของการตัดที่แตกต่างกันไปในรายละเอียด ได้แก่

1.2.1 ตัดเฉพาะส่วนปลายออก

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดเฉพาะส่วนปลายออก ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

กริบ [krip^{3}] ก. ตัดปลาย; ขลิบก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 13)

ตริบ [trip^{3}] ก. ขลิบ ตัด (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 118)

ดาย [da:j^{3}] ก. ดาย เช่น ดายหญ้า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 110)

ผลาย [phla:j^{2}] ก. ปาด หรือเฉือนออกในแนวเฉียง เช่น ผลายไม้ไผ่ หมายถึงปาดปลายไม้ไผ่ ; ผลายปากเป็ดก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 181)

เหลียะ [lia:?^{2}] ก. ปาดปลายไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 292)

แหม็ด [mɛt^{1}] ก. ตัดปลาย หรือยอดไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 296)

แหมร็ด [mrɛt^{1}] ก. ตัด เช่น แหมร็ดยอด หมายถึง ตัดยอดไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 296)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่าในการตัดเฉพาะส่วนปลาย นิยมใช้ กรรไกร ในการกริบ ตริบ และนิยมใช้มีด พร้า ในการผลาย แหม็ด แหมร็ด ดาย เหลียะ วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม เมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่หมายถึงตัดเฉพาะส่วนปลายนี้ ในบางกรณีจะปรากฏร่วมกับคำนามบางคำ และมีความหมายเฉพาะ เช่น

ตัดไข[7] หมายถึง ขลิบหนังหุ้มอวัยวะเพศชายตามพิธีศาสนาอิสลาม[8] (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 122)

ตัดใบพลู หมายถึง พิธีมาโซะยาวีสำหรับสตรีตามลัทธิศาสนาอิสลามโดยใช้ใบพลูหลาย ๆ ใบปิดอวัยวะเพศแล้วใช้ของมีคมตัดก้านใบพลู บางแห่งก็ใช้เข็มจิ้มก็ได้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 122)

---

[7] *คำนี้พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ มิได้ให้สัทอักษรไว้*

[8] *จากการสอบถามพบว่าการตัดไข หรือพิธีสุหนัดของศาสนาอิสลามในสมัยโบราณ ใช้ไม้ไผ่ที่คมในการขลิบ แต่ปัจจุบันผู้ตัดคือแพทย์ซึ่งจะใช้เครื่องมือแพทย์ในการตัด*

1.2.2 ตัดให้ได้รูปทรง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกัน โดยการตัดให้ได้รูปทรงตามที่ต้องการปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

กล้อน	[klɔ:n⁴]	ก. ตกแต่ง	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 14)
ขอด	[khɔ:t²]	ก. ตัดให้ได้รูปทรง	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 43)
เตรียน	[trian³]	ก. ตัด,เจียน เช่น เตรียนหมาก, เตรียนพลู	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 129)
ทา	[tha: ⁵]	ก. ฟันไม้อย่างหยาบ ๆ ก่อนถากให้เรียบ ; ฟันทา เบิก ก็ว่า	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 41)
เปี้ยบ	[piap⁴]	ก. ถากเพื่อลบเหลี่ยมไม้	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 178)
เหรียด	[riat²]	ก. ตัดแต่งให้เรียบเสมอ	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 291)

ลักษณะการตัดให้ได้รูปทรง เช่น กล้อน ขอด ทา เปี้ยบ เหรียด จากการสอบถามพบว่านิยมใช้มีด ขวาน ในการแสดงอาการดังกล่าว ส่วนเตรียน นั้น นิยมใช้ทั้งมีด และกรรไกร ในการเตรียน วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดให้ได้รูปทรง ในบางกรณีจะปรากฏร่วมกับคำนามบางคำ และมีความหมายเฉพาะ เช่น

ฟันเตา[9]	ก. ฟันไม้ซุงให้เป็นเหลี่ยมเพื่อสะดวกในการเลื่อยแปรรูป ; บ้องเตา ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 196)

1.2.3 ตัดให้เนื้อวัตถุแยกออกมาเป็นชิ้น ๆ

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกัน โดยการตัดให้เนื้อวัตถุนยกออกมาเป็นชิ้น ๆ ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

กรวน	[kruan³]	ก. ขูดด้วยกระต่ายขูดมะพร้าวแบบจีน	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 10)
เถือ	[thwa¹] [10]	ก. แล่, ซำแหละ	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 136)
ปาด	[pa:t⁴]	ก. เฉือน	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 173)
ปิ้ง	[pwŋ⁴]	ก. ถากด้วยปิ้ง	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 175)
ฝาน	[khwa:n¹] [11]	ก. หั่น,ตัดให้เป็นชิ้น ๆ เช่น ฝานหยวก ฝานผัก	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 187)
หั่น	[han¹]	ก. หั่น	(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 279)

ลักษณะการตัดให้เนื้อวัตถุแยกออกมาเป็นชิ้น ๆ นิยมใช้มีดในการ เถือ ฝาน หั่น จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า นิยมใช้มีดโต้ มีดปาดตาลในการปาด ส่วนกรวน ใช้เมื่อใช้กระต่ายขูดมะพร้าวหรือเครื่องมือที่

---

[9] *คำนี้ พจนานุกรมมิได้ให้สัทอักษรไว้ และผู้เขียนจัดคำนี้ให้อยู่ในกลุ่มลักษณะการทำให้แยกจากกันโดยการฟัน สับ ผ่า ถากอีกกลุ่มหนึ่ง เพราะมีความหมายว่า ฟันด้วย*

[10] *สัทอักษร ที่หมายถึงเสียง เถือ ในการพิมพ์บทความเรื่องนี้ ผู้เขียนใช้อักษร คือ wa แทนเสียงดังกล่าว*

[11] *จากสัทอักษรที่พจนานุกรมให้ไว้ คำนี้ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงควบกล้ำ ควร [khw]*

เรียกว่า เล็บแมว ขูดมะพร้าวออกมาเป็นชิ้น ๆ และปิ้งเป็นกิริยาอาการถากด้วยเครื่องมือที่เรียกว่า ปิ้ง วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่หมายถึงการตัดให้เนื้อวัตถุแยกออกมาเป็นชิ้น ๆ เช่น ปาด ในภาษาถิ่นใต้ อาจปรากฏร่วมกับคำนามบางคำ และมีความหมายเฉพาะ เช่น

ปาดตาผี [12] ก. เฉือน หรือ ฝานบาง ๆ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 173)

1.2.4 ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นชิ้นเล็กลง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นชิ้นเล็กลง ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

กรวก[13] [kruak^{4}] ก. ผ่าไม้ออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ; เกรียก, เตรียก ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 10)

โกรก [kro:k^{4}] ก. เลื่อยไม้เป็นชิ้นเล็ก ๆ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 38)

ทอน [thɔ:n^{5}] ก. ตัดให้สั้น ,บั่น ,ทำให้เป็นส่วนน้อย (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 139)

การตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นชิ้นเล็กลง จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า นิยมใช้มีด เลื่อย ขวาน ในการ กรวก โกรก ทอน วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.2.5 ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นท่อน

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นท่อน ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

บัน [ban^{3}] ก. บั่น, ตัด เช่น บันไม้ให้สักสองท่อน หมายถึง ตัดไม้ให้สักสองท่อน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 160)

การตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นท่อน จากการสอบถามพบว่า นิยมใช้มีด พร้า ขวาน ในการบัน วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.2.6 ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการบาดหรือกรีด

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันโดยการบาดหรือกรีด ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

กิน [kin^{3}] ก. บาด เช่น มีดกินมือ หมายถึง มีดบาดมือ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 28)

ตัด[14] [tat^{3}] ก. กรีด เช่น ตัดยาง (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 122)

สีแมะ [sw^{1} mɛ:?^{2}] ก. ฆ่าโดยวิธีการเชือดคอ (น.ธ.)[15] ; แมละ ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 246)

---

[12] *คำนี้พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้มิได้ให้สัทอักษรไว้*

[13] *คำนี้ พจนานุกรมให้ความหมายไว้หลายความหมาย ได้แก่ 1.จวก,สับ,ฟัน เช่น กรวกดิน หมายความว่า ฟันดิน 2. ผ่าไม้ออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ; เกรียก,เตรียก ก็ว่า ความหมายว่า ผ่าไม้ออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ จัดอยู่ในกลุ่มนี้*

[14] *คำนี้ พจนานุกรมให้ความหมายไว้หลายความหมาย ได้แก่ ตัดให้ได้รูปทรง กรีด เช่น ตัดยาง จัดอยู่ในกลุ่มนี้*

[15] *นราธิวาส*

หวะ [wa:? ¹] ก. กรีด,ผ่า,เปิดออก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 276)

การตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันโดยการบาดหรือกรีด เช่น ตัด หวะ กิน จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า นิยมใช้มีด มีดปาดตาล และใช้มีดขีดยางหรือกรีดยางในการกรีดยาง วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม เมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.2.7 ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการลอกเฉพาะเปลือกนอกออก

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการลอกเฉพาะเปลือกนอกออก ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

พลอ [phl ɔ: ⁵] ก. 1. ควั่นเปลือก และ กะพี้ต้นไม้ให้ยืนต้นตาย
2. ฝานเอาเปลือกแข็งออก เช่น พลอพร้าว หมายถึง ฝานเอาเปลือกแข็งของมะพร้าวออก
3. ฟัน ถาก หรือตัดโดยรอบ เช่น พลอปลวก
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 190)

ลัง [laŋ⁵] ก. ตัด ,ควั่น, เช่น ลังต้นไม้ หมายถึง ควั่นเปลือกต้นไม้
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 224)

ลิด [lit⁷] ก. ปอก เช่น ลิดพร้าว หมายถึง ปอกมะพร้าว
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 226)

เลาะ[16] [l ɔ:? ⁶] ก. ลอก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 232)

จากการสอบถามผู้บอกภาษา พบว่า การตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการลอกเฉพาะเปลือกนอกออก นิยมใช้มีด พร้า ขวาน ในการพลอ ลัง ลิด เลาะ วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.2.8 ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นริ้ว ๆ

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นริ้ว ๆ ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

กัน [kan³] ก. ตัดหรือเฉือนกันเป็นริ้ว ๆ หรือเป็นตอน เช่น กันปลา
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 22)

จากการสอบถามพบว่า การตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นริ้ว ๆ นิยมใช้มีดในการกัน วัตถุที่ถูกตัดจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.3 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการฟัน สับ ผ่า ถาก

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการ ฟัน สับ ผ่า ถาก ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

กรวก[17] [kruak⁴] ก. จวก,สับ,ฟัน เช่น กรวกดิน หมายความว่า ฟันดิน
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 10)

---

[16] คำนี้ พจนานุกรมให้ความหมายไว้หลายความหมาย ได้แก่ กะเทาะ ,ลอก ,แซงออก ,ตัดออก ความหมายว่า ลอก จัดอยู่ในกลุ่มนี้

[17] คำนี้ พจนานุกรมให้ความหมายไว้หลายความหมาย ได้แก่ 1.จวก,สับ,ฟัน เช่น กรวกดิน หมายความว่า ฟันดิน 2.ผ่าไม้ออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ ; เกรียก,เตรียก ก็ว่า ความหมายว่า จวก,สับ,ฟัน เช่น กรวกดิน หมายความว่า ฟันดินจัดอยู่ในกลุ่มนี้

จวก [cuak^{4}] ก. สับฟันด้วยจอบ เช่น จวกดิน หมายถึงฟันดิน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 75)

ฉะ [cha:? ^{2}] ก. ถาก,ฟัน เช่น ฉะหัวนา หมายถึง ถากคันนา (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 85)

เฉียง [cho:ŋ^{1}] ก. ผ่า,ฟัน เช่น เอาขวานเฉียงหัว หมายถึง เอาขวานฟันหัว,เฉียงฟืน หมายถึง ผ่าฟืน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 90)

โฉ้ง [cho:ŋ^{2}] ก. ฟันกลางลำต้นของต้นไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 91)

ตรำ [tram^{3}] ก. สับฟันให้ยุบลง เช่น ตรำพา หมายถึง สับฟันกิ่งไม้ที่โค่นแล้วให้ยุบตัวลง (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 118)

ทา[18] [tha: ^{5}] ก. ฟันไม้อย่างหยาบ ๆ ก่อนถากให้เรียบ ; ฟันทา เบิกทา ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 141)

บาก [ba:k^{4}] ก. ฟันให้เป็นรอยกว้าง เช่น บากหน้าไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 161)

เปี้ยบ[19] [piap^{4}] ก. ถากเพื่อลบเหลี่ยมไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 178)

ฟัน [khwan^{5}] ก. สับ,ฟัน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 196)

สับ [sap^{1}] ก. สับ,ฟัน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 242)

หวด [huat] ก. ฟัน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 275)

มีข้อสังเกตว่า คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการฟัน สับ ถาก ที่ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ใช้กับวัตถุที่เป็นได้ทั้งไม้และดิน

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า นิยมใช้จอบ เสียม ในการกรวก จวก ฉะ ดิน ใช้พร้า ขวาน ในการเฉียง โฉ้ง บาก ไม้เป็นต้น วัตถุที่ถูกฟัน สับ ผ่า ถาก จะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการฟัน สับ ถาก ในบางกรณีจะปรากฏร่วมกับคำนามบางคำ และมีความหมายเฉพาะ เช่น

ฟันเตา[20] ก. ฟันไม้ซุงให้เป็นเหลี่ยมเพื่อสะดวกในการเลื่อยแปรรูป ; บ้องเตา ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 196)

1.4 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการเหลา

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันโดยการเหลา ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

เหลี้ยม [liam^{2}] ก. 1. เสี้ยม
2. เหลา เช่น เหลี้ยมดินสอ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 292)

อาการทำให้แยกจากกันโดยการเหลา มักจะใช้เครื่องมือประเภทของมีคมมาเหลาให้วัตถุนั้นเปลี่ยนสภาพ เช่น อาจมีรูปทรงที่กลมกลึง ผิวเรียบ หรือมีปลายแหลม และส่วนของวัตถุที่แยกออกจากวัตถุเดิมมักไม่นำมาใช้

---

[18] *คำนี้ ผู้เขียนได้จัดให้อยู่ในกลุ่มของคำกริยาที่หมายถึงการตัดให้ได้รูปทรงด้วยเพราะมีความหมายเรื่องการตกแต่งให้ได้รูปทรงปรากฏอยู่*

[19] *ผู้เขียนได้จัดให้อยู่ในกลุ่มของคำกริยาที่หมายถึงการตัดให้ได้รูปทรงด้วย เพราะมีความหมายเรื่องการตกแต่งให้ได้รูปทรง ปรากฏอยู่*

[20] *คำนี้ พจนานุกรมมิได้ให้สัทอักษรไว้*

ประโยชน์อีก และจากการสอบถามผู้ที่บอกภาษา พบว่า นิยมใช้มีด พร้า กบเหลาดินสอ ในการเหลี่ยม วัตถุที่ถูกเหลาจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.5 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการแทง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุที่เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยการแทง ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

กบโคน[21] ก. แทงจนถึงโคน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 9)

ไช [chaj^{5}] ก. เจาะ,ไช เช่น ไชไม้ หมายถึง เจาะไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 101)

ทอ[22] [thɔ:^{5}]ก. แทง (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 138)

แทง [thɛ:ŋ^{5}] ก. แทง,ทิ่ม,ตำ เช่น หนามแทง หมายถึง หนามตำ[23] (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 146)

ลาง [la:ŋ^{5}] ก. ขุด,เจาะ เช่น ลางยาง หมายถึง เจาะต้นยางเพื่อเอาน้ำมัน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 227)

เสียบ[24] [siap^{2}] ก. 1. แทง เช่น เสียบพุง หมายถึง แทงท้อง
2. ปัก เช่น เสียบรูป หมายถึง ปักรูป
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 248)

อาการทำให้แยกจากกันโดยการแทง มักจะใช้เครื่องมือประเภทของมีคม ปลายแหลมมาแทงให้วัตถุนั้นเปลี่ยนสภาพ เช่น อาจมีรูกลวงเข้าไป และจากการสอบถามผู้บอกภาษา พบว่า นิยมใช้เหล็กไช เหล็กหมาด ไม้ปลายแหลม มีด หรือเครื่องมือที่มีลักษณะเป็นแท่งปลายแหลม ในการแทง วัตถุที่ถูกแทงจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม เมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

1.6 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการถาง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยการถาง ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

แผ้ว [phɛ:w^{2}] ก. ทำให้เตียน สะอาด หรือหมดไป, ถาง เช่น แผ้วป่า หมายถึง ถางป่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 185)

โหลง [lo:ŋ^{1}] ก. ถาง,กรุย เช่น โหลงทาง หมายถึง กรุยทาง , เช่น โหลงป่า หมายถึง ถางป่า (ช.พ.) [25] (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 299)

หวด [huat] [26] ก. ถาง,ฟัน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 275)

---

[21] คำนี้ พจนานุกรมมิได้ให้สัทอักษรไว้

[22] คำนี้ พจนานุกรมให้ไว้หลายความหมาย ได้แก่ แทง ชน ชวิด กระทบ ถูก เช่น วัวทอ หมายถึง วัวชวิด

[23] หนาม ในที่นี้ เป็นเครื่องมือที่สามารถทิ่มแทง

[24] คำนี้ยังหมายถึง กลัด เช่น เสียบโทง หมายถึงกลัดกระทง

[25] ชุมพร

[26] คำนี้ พจนานุกรมมิได้ให้วรรณยุกต์ไว้

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า นิยมใช้มีด พร้า ในการแผ้ว โหลง หวด วัตถุที่ถูกถางจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

2. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของไม่มีคม

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันจำนวนหนึ่งมีความสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของไม่มีคม กล่าวคือสัมพันธ์ในลักษณะที่ของไม่มีคมเป็นเครื่องมือในการแสดงกิริยาอาการที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน

เครื่องมือประเภทของไม่มีคมที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน ได้แก่ สาก - ครก เครื่องตะบันหมาก ไม้สอย หิน เป็นต้น

2.1 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการตำ

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยการตำปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

โขลก [khlo:k^{2}] ก. ตำให้พอเปลือกแตก หรือหลุดล่อน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 54)

เช [27] [che: ^{5}] ก. โขลกให้แหลก,ตำให้ละเอียด เช่น เชแป้ง หมายถึง ตำแป้งให้ละเอียด (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 98)

ซอ [sɔ: ^{5}] ก. ตำข้าวครกเดียวกัน โดยใช้คนตำ 2-3 คน พร้อม ๆ กัน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 101)

ซ้อม [sɔ:m^{7}] ก. ตำ เช่น ซ้อมข้าวสาร หมายถึง ตำจากข้าวกล้องมาเป็นข้าวสาร (ถ้าจากข้าวเปลือกเรียกว่า ทิ่มข้าว) [28] (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 101)

ตะโบะ[29] [tabo:? ^{4}] ก. ทำให้แหลก,ตำให้เปลือกหลุดออก ; ตูโมะ (น.ธ.) ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 120)

ถิ้ม[30] [thim^{2}] ก. ตำ,แทง เช่น ถิ้มข้าว หมายถึงตำข้าว (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 135)

ยน [jon^{5}] ก. 1. ตะบัน ; ยอนก็ว่า
2. ตำ,แหย่รู เช่น เอาไม้ยนรู หมายถึง เอาไม้แหย่ลงไปในรู (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 205)

เยาะ [jɔ:? ^{6}] ก. โขลก เช่น เยาะเครื่องแกง หมายถึง โขลกเครื่องแกง (น.ศ.) [31] ; ยอก ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 210)

---

[27] *จากการสอบถาม พบว่า ผู้บอกภาษาบางคนออกเสียงพยัญชนะ ช [ch] เป็นเสียง ช [s]*

[28] *คำว่าทิ่มข้าวเขียนตามที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 101*

[29] *จากการสอบถามชาวไทยผู้พูดภาษามลายู (อาจารย์อิสลิยาส มายุดิน) พบว่ามีคำที่ออกเสียงคล้ายกันในภาษามลายู และออกเสียงว่า เตอโบะ [te:bo?] หมายถึง เจาะ แต่ในพจนานุกรมให้ความหมายว่า ทำให้แหลก, ตำให้เปลือกหลุดออก*

[30] *คำว่าถิ้ม เขียนตามที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 135*

[31] *นครศรีธรรมราช*

จากการสอบถามผู้บอกภาษา พบว่า ใช้สาก-ครก ในการตำ โขลก เช เป็นต้น ใช้ตะบันหมาก ในการยน วัตถุที่ถูกตำจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

คำว่า ถิ้ม ในบางกรณีจะปรากฏร่วมกับคำนามบางคำ และมีความหมายเฉพาะ เช่น

ถิ้มขลัง ก. ตะบันหมาก (ส.ฏ.) [32] (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 135)
ถิ้มเครื่อง ก. ตำน้ำพริกแกง ; เยาะเครื่อง ก็ว่า (ภ.ก.) [33]
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 135)

2.2 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการกระทุ้ง

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยกระทุ้ง ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

ลุ้ง [luŋ^{7}] ก. ทะลวง,กระทุ้ง ; หลุ้ง (น.ศ.) ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 228)

จากการสอบถามผู้บอกภาษา พบว่านิยมใช้ไม้ในการลุ้ง วัตถุที่ถูกลุ้งจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม เมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

2.3 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการฝน

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยการฝน ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

ขน [khon^{1}] ก. ฝน, ถูไปถูมา เช่น ขนเหล็กให้เหลี้ยม หมายความว่า ฝนเหล็กให้แหลม
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 89)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า นิยมใช้หินในการขน วัตถุที่ถูกฝนจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อ ผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

3. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้อวัยวะ

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันจำนวนหนึ่ง มีความสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทอวัยวะของคน กล่าวคือ สัมพันธ์ในลักษณะที่ผู้กระทำใช้อวัยวะ เป็นเครื่องมือในการแสดงกิริยาอาการที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน

อวัยวะที่เป็นเครื่องมือที่ทำให้วัตถุแยกจากกันได้แก่ มือ ฟัน เป็นต้น

3.1 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการฉีก เด็ด ปลิด

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยการฉีก เด็ด ปลิด ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

ฉีก [chi:k^{2}] ก. ทำให้ขาด,ทำให้แยกออก เช่น ฉีกผ้า
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 88)

---

[32] *สุราษฎร์ธานี*
[33] *ภูเก็ต*

แด็ด [dɛ:t^{3}] ก. เด็ด,เก็บ เช่น แด็ดผัก หมายถึง เก็บผัก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 115)

แบะ [bɛ:t^{4}] ก. แยกออกจากกัน ฉีก เช่น แบะเรียน หมายถึง ฉีกทุเรียน (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 166)

ลด [lot^{7}] ก. ปลิด เช่น ลดใบไม้ หมายถึง ปลิดใบไม้ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 225)

หล้อน [lɔ:n^{2}] ก. ปอก เช่น หล้อนกล้วย หมายถึง ปอกกล้วย (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 270)

แหก [hɛ:k^{2}] ก. แตก,ขาด,ฉีก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 294)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า ในการฉีก แด็ด เหล่านี้ใช้อวัยวะ คือ มือ เป็นเครื่องมือ วัตถุที่ถูกฉีก เด็ด ปลิด จะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง เป็นต้น

3.2 ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการขบ กัด

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันด้วยการขบ กัด ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ได้แก่

กะ [ka:?^{4}] ก. กัด เช่น กะอ้อย (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 18)

กัด [kat^{3}] ก. กัด, ขบ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 22)

แกล็ด [klɛ?^{1}] ก. 1. ขบเม็ดให้แตกแล้วคลายเปลือกทิ้งกินแต่เนื้อใน เช่น นกแกล็ดข้าว
2. กัดแทะ เช่น หนูแกล็ดผ้า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 36)

ขบ [khɔp^{1}] ก. กัด เช่น หมาขบ หมายถึง สุนัขกัด,ยุงขบ หมายถึง ยุงกัด , ขบปลา หมายถึง กัดปลา (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 39)

คลด [khlɔt^{4}] ก. กัดกินทีละมาก ๆ โดยใช้ฟันส่วนหน้า ; เคล็ด, แค็ด (น.ธ.) , ลด (ช.พ.) ก็ว่า (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 58)

คะ [ka:? ^{7}] ก. กัด ให้ฉีกออก เช่น หมาคะพรก หมายถึง หมากัดกะลามะพร้าว (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 62)

งับ [ŋap^{7}] ก. กัด,หนีบ เช่น หมางับน่อง, มีดโกนงับมือ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 72)

ฉก [chɔk^{1}] ก. กัด เช่น งูฉก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 84)

ยับ [jap^{7}] ก. งับ, กัด เช่น หมากัดน่อง (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 207)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาพบว่า ใช้ฟัน ในการขบกัด เป็นต้น วัตถุที่ถูกขบ กัด จะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

4. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือหลายประเภท

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันจำนวนหนึ่งมีความสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือได้หลายประเภท กล่าวคือสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคม และของไม่มีคมก็ได้ สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคมและไม่มีคมและอวัยวะก็ได้ สัมพันธ์

กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของไม่มีคมและอวัยวะก็ได้ หรือสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทอวัยวะ หรือวัตถุแยกจากกันเองเมื่อเกิดเหตุปัจจัย ดังนี้

4.1 คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคมและของไม่มีคม

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคม และของไม่มีคม ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

- ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการกรอ

กรอ [klɔ:^{3}] ก. ตกแต่งให้ได้รูปทรงตามต้องการ เช่น กรอฟัน, กรอหิน, กรอไม้
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 11)

จากการสอบถามผู้บอกภาษาถาม พบว่า กรอฟัน ใช้เครื่องมือแพทย์ในการกรอ ซึ่งมีทั้งที่เป็นของมีคมและไม่มีคม กรอหินใช้หินกรอ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่เป็นของไม่มีคม และกรอไม้นิยมใช้พร้า มีด ซึ่งเป็นของมีคม สังเกตว่า คำนี้เป็นคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่นอกจากมีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันแล้ว ยังมีความหมายว่าตกแต่งให้ได้รูปทรงด้วย เครื่องมือที่ใช้สามารถใช้ได้กับเครื่องมือที่เป็นของมีคม และของไม่มีคม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับชนิดของวัตถุที่ต้องการกรอ วัตถุที่ถูกกรอจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

4.2 คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคม ไม่มีคม และอวัยวะ

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคม และอวัยวะ ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

- ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการแกะ ปอก ลอก เลาะ

แกะ [kɛ:?^{4}] ก. แคะออก, แก้ออก ; แขว็ก ,แคว็ก ก็ว่า
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 37)

ปอก [pɔ:k^{4}] ก. แกะ เช่น ปอกเจียะ หมายถึง แกะเยื่อ ,ปอกปากจก หมายถึง แกะเปลือกไข่ที่กำลังออกเป็นตัว
(พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 171)

ลอก[34] [lɔ:k^{6}] ก. ปอก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 223)

เลาะ[35] [lɔ:?^{6}] ก. ลอก, ตัดออก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 232)

คำว่า แกะ ปอก ลอก เลาะ อาจใช้ได้ทั้งกับเครื่องมือประเภทของมีคม เช่น มีด และใช้อวัยวะคือมือ ในการแสดงอาการ วัตถุที่ถูกแกะ ปอก ลอก เลาะ จะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง เป็นต้น

4.3 คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของไม่มีคมและอวัยวะ

---

[34] *คำนี้พจนานุกรมให้ไว้หลายความหมาย ได้แก่ ถลก, ปอก, เปิด, กะเทาะ ความหมายว่า ปอก จัดอยู่ในกลุ่มนี้*

[35] *คำนี้พจนานุกรมให้ไว้หลายความหมาย ได้แก่ กะเทาะ, ลอก, แซงออก, ตัดออก ความหมายว่าลอก จัดอยู่ในกลุ่มนี้*

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของไม่มีคม และอวัยวะ ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

- ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการเขี่ย

กาย [ka:j[3]] ก. เขี่ย, คุ้ย เช่น เอาไม้มากายไฟ หมายถึง เอาไม้ตะกายขี้เถ้าออกจากเตาไฟ, ไก่มากายต้นผัก หมายถึง ไก่มาคุ้ยเขี่ยต้นผัก (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 25)

คำว่า กาย อาจใช้ได้ทั้งเครื่องมือประเภทของไม่มีคม เช่น ไม้ และใช้อวัยวะ คือ ตีนไก่ หรือมือของคน ในการแสดงอาการเขี่ย วัตถุที่ถูกเขี่ยจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

4.4 คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทอวัยวะหรือเหตุปัจจัย

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงจำนวนหนึ่งสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทอวัยวะ คือ มือ และสัมพันธ์กับเหตุปัจจัย คือ เหตุการณ์ที่ทำให้วัตถุแยกจากกันได้เอง ปรากฏใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ ดังนี้

- ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการหัก

บั้น [ba:n[4]] ก. ขาดสะบั้น, หัก เช่น ไม้ทัดบั้นเสียแล้ว หมายถึง ไม้บรรทัดหักเสียแล้ว (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 160)

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงนั้นอาจเกิดขึ้นเมื่อใช้อวัยวะ คือ มือ ในการบั้น วัตถุที่ถูกหักจะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

นอกจากนี้ในกรณีที่มีเหตุปัจจัย คือเหตุการณ์ที่สามารถทำให้วัตถุแยกจากกันได้เอง เช่น เมื่อไม้บรรทัดตกลงบนพื้น ไม้บรรทัดอาจเกิดการหัก หรือใช้คำว่าบั้นในภาษาถิ่นใต้ได้

4.5 คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือทั้งประเภทของมีคมหรืออื่น ๆ หรือเหตุปัจจัย

- ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการกะเทาะ

ลอก[36] [lɔ:k[6]] ก. กะเทาะ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 223)

เลาะ[37] [lɔ:ʔ [6]] ก. กะเทาะ (พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ หน้า 232)

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลง อาจเกิดขึ้นเมื่อใช้ของมีคม คือมีด พร้า เหล็กปลายแหลม ในการลอก เลาะ ให้กะเทาะ วัตถุที่ถูกกะเทาะ จะเปลี่ยนสภาพไปจากเดิมเมื่อผู้ทำแสดงกริยาที่เป็นสาเหตุให้วัตถุนั้นเปลี่ยนแปลง

นอกจากนี้ในกรณีที่มีเหตุปัจจัย คือ เหตุการณ์ที่สามารถทำให้วัตถุแยกจากกันได้เอง เช่น เมื่อวัตถุ เช่น หม้อเคลือบ อาจเกิดการกะเทาะ เมื่อตกลงบนพื้นแรง ๆ หรือเมื่อสีที่เคลือบเสื่อมสภาพ

จากการศึกษาพบว่า คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองทำให้วัตถุแยกจากกันในภาษาไทยถิ่นใต้ ที่ปรากฏในพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้มีจำนวนทั้งหมด 96 คำ แต่ละคำแสดงความหมาย และมีที่ใช้ดังสรุปด้วยแผนภูมิได้ดังนี้

---

[36] คำนี้พจนานุกรมให้ไว้หลายความหมาย ได้แก่ ถลก, ปอก, เปิด, กะเทาะ ความหมายว่ากะเทาะ จัดอยู่ในกลุ่มนี้

[37] คำนี้พจนานุกรมให้ไว้หลายความหมาย ได้แก่ กะเทาะ, ลอก, แซงออก, ตัดออก ความหมายว่า กะเทาะ จัดอยู่ในกลุ่มนี้

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน
คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของมีคม
คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือประเภทของไม่มีคม
คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้อวัยวะ
คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือหลายประเภท
ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการ
1. โค่น
2. ตัด
-ตัดเฉพาะส่วนปลายออก
-ตัดให้ได้รูปทรง
-ตัดให้เนื้อวัตถุแยกออกมาเป็นชิ้น ๆ
-ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นชิ้นเล็กลง
-ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการบาดหรือกรีด
-ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการลอกเฉพาะเปลือกนอกออก
-ตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นริ้ว ๆ
3. ฟัน สับ ผ่า ถาก
4. เหลา
5. แทง
6. ถาง
ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการ
1. ตำ
2. กระทุ้ง
3. ฝน
ลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการ
1. ฉีก เด็ด ปลิด
2. ขบ กัด
1. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้ทั้งประเภท ของมีคม และไม่มีคม
-ลักษณะการทำให้แยก-กรอ
2. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้ ทั้งประเภทของมีคมและอวัยวะ
-ลักษณะการทำให้แยก -แกะ ปอก ลอก เลาะ
3. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้ทั้งประเภทของไม่มีคมและอวัยวะ
-ลักษณะการทำให้แยก -เขี่ย
4. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้ทั้งประเภทอวัยวะและเหตุปัจจัย
-ลักษณะการทำให้แยก -หัก
5. คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่สัมพันธ์กับการใช้ทั้งประเภทอวัยวะและเหตุปัจจัย
-ลักษณะการทำให้แยก -เลาะ

คำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกันในภาษาไทยถิ่นใต้มีอยู่เป็นจำนวนมาก ที่ผู้เขียนรวบรวมจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้มีเป็นจำนวน 96 คำ คำกริยาเหล่านี้จัดเป็นคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงเนื่องจากเป็นคำกริยาที่เมื่อผู้ทำ ทำกิริยาที่หมายถึงคำกริยาเหล่านี้แล้ว วัตถุที่แยกจากกันมักเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม คำกริยาเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการใช้เครื่องมือที่ทำให้วัตถุแยกจากกัน 4 ประเภท คือ ใช้กับเครื่องมือประเภทของมีคม เครื่องมือประเภทของไม่มีคม ใช้กับอวัยวะ และใช้กับเครื่องมือได้หลายประเภท

จากการศึกษาเรื่องความหมายของคำกริยาที่เป็นสาเหตุให้เปลี่ยนแปลงที่มีความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกันในภาษาไทยถิ่นใต้ พบว่ามีจุดเด่นในด้านที่คำกริยาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าภาษาไทยถิ่นใต้ และชาวไทยถิ่นใต้มีความละเอียดในเรื่องการใช้คำเป็นอย่างมาก เห็นได้จากคำกริยาที่มีความหมายในทำนองที่ทำให้วัตถุแยกจากกันเหล่านี้ที่มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือประเภทของมีคม ตัวอย่างเช่น คำกริยาที่มีความหมายในลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการโค่นมีใช้ถึง 3 คำ คำกริยาที่มีความหมายในลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการฟัน สับ ผ่า ถาก มีใช้ถึง 12 คำ คำกริยาที่มีความหมายในลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการแทง มีใช้ถึง 6 คำ คำกริยาที่มีความหมายในลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการตัดยิ่งมีใช้มาก และต่างไปในรายละเอียดอีก ตัวอย่างเช่น มีความหมายว่า ตัด มีใช้ถึง 8 คำ มีความหมายว่าตัดเฉพาะส่วนปลายของวัตถุออกมีใช้ถึง 9 คำ มีความหมายว่าตัดให้ได้รูปทรงมีใช้ถึง 7 คำ มีความหมายว่าตัดให้เนื้อวัตถุแยกออกมาเป็นชิ้นๆ มีใช้ถึง 7 คำ มีความหมายว่าตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันเป็นชิ้นเล็กลงมีใช้ 3 คำ มีความหมายว่าตัดให้เนื้อวัตถุแยกจากกันด้วยการบาดหรือกรีดมีใช้ถึง 4 คำ เป็นต้น คำกริยาที่มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือประเภทของไม่มีคม ตัวอย่างเช่น ที่มีความหมายในลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการตำมีใช้มากถึง 10 คำ คำกริยาที่มีความสัมพันธ์กับการใช้อวัยวะ ตัวอย่างเช่น ที่มีความหมายในลักษณะการทำให้แยกจากกันด้วยการฉีก เด็ด ปลิด มีใช้ถึง 6 คำ คำกริยาที่มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือหลายประเภท ตัวอย่างเช่น คำกริยาที่มีความสัมพันธ์กับเครื่องมือทั้งประเภทของมีคม และอวัยวะ มีใช้ถึง 4 คำ เป็นต้น ถึงแม้ว่าคำแต่ละคำที่พบในพจนานุกรมนี้อาจมีที่ใช้ในแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกันไปอีกได้ก็ตาม คำกริยาเหล่านี้สะท้อนให้เห็นความพิถีพิถันในการใช้คำศัพท์ของชาวไทยถิ่นใต้ คำศัพท์เหล่านี้มีคุณค่าในด้านที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมทางภาษาซึ่งมีค่ายิ่งสำหรับผู้ศึกษาภาษาไทยถิ่น

หนังสืออ้างอิง

นวรรณ พันธุเมธา. ไวยากรณ์ไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองสาส์น, 2525.
ทักษิณคดีศึกษา, สถาบัน. พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ 2525. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรุงสยาม, 2525.

บรรณานุกรมการสัมภาษณ์

จำเริญ แสงดวงแข เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ
เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544
ถ้อง แสงจันทร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ
เมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544
พีระ ทองมี เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ
เมื่อวันที่ 10 มีนาคม พ.ศ.2544
มาณี แก้วชนิด เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ
เมื่อวันที่ 9 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544

วิเชษฐ์ จันทร์คงหอม เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544

สว่างศรี พรหมศาสตร์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544

สารภี ไชยรัตน์ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ 2 มีนาคม พ.ศ.2544

สุชาติ สุขสถิต เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ.2544

สุภาพร นุ่นมัน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ 4-5 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2544

อิสลิยาส มายุดิน เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ประภัสสร ภัทรนาวิก เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่มหาวิทยาลัยทักษิณ เมื่อวันที่ 18 มีนาคม พ.ศ.2544

ภาคผนวก

ข้อมูลคำและหน้าจากพจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ 2525

คำ	หน้า	คำ	หน้า	คำ	หน้า	คำ	หน้า	คำ	หน้า
กน	9	โขลก	54	ตริบ	118	ปอก	171	ลิด	226
กบโคน	9	คลด	58	ตรำ	118	ปาด	173	ลาง	227
กรวก	10	ค่อน	61	ตะโบะ	120	ปาดตาผี	173	ลุ้ง	228
กรวน	10	คะ	62	ตัด	122	ปิ้ง	175	เลาะ	232
กรอ	11	คีบ	65	ตัดไข	122	เปี๊ยบ	178	สับ	242
กริบ	13	งับ	72	ตัดใบพลู	122	ผล้าย	181	สีแมะ	246
กล้อน	14	จวก	75	เตรียน	129	แผ้ว	185	สีน	246
กะ	18	จุด	82	ถิ้ม	135	ฝาน	187	เสียบ	248
กัด	22	ฉก	84	ถิ้มขล้ง	135	พลอ	190	หล้อน	270
กัน	22	ฉะ	85	ถิ้มเครื่อง	135	ฟัน	196	หลิด	273
กาย	15	ฉีก	88	เถือ	136	ฟันเตา	196	หวด	275
กิน	28	เฉียง	90	ทอ	138	ยน	205	หวะ	276
กุด	30	โฉ้ง	91	ทอน	139	ยับ	207	หัน	279
แกล็ด	36	เช	98	ทา	141	เยาะ	210	เหรียด	291
แกะ	37	ไช	101	แทง	146	ราน	216	เหลี้ยม	292
โกรก	38	ชอ	101	บัน	160	ลด	221	เหลียะ	292
ขน	39	ช้อม	101	บั้น	160	ล้ม	222	แหก	294
ขบ	39	ตาย	110	บาก	161	ลอก	223	แหม็ด	296
ขอด	43	แด็ด	115	แบะ	166	ลัง	224	แหมร็ด	296
								โหลง	299